

Moartea lui Gelu

George Coșbuc

Răzleț din oștirea bătută,
Fugind pe câmpia tăcută,
Căzu de pe cal, de durere,
Pe marginea apei. Și pierde.
Din rană și-ar smulge săgeata
Și n-are putere.

Pierdut-a și oaste și țară.
E noapte-n văzduhuri; și rară
E zbaterea apei, când valul
Atinge cu aripa-i malul
Iar Gelu, prin noapte stând singur,
Vorbește cu calul:

Vai, murgule, jalea mă curmă!
Mă lupt cu durerea din urmă,
Căci rănilor mi sapă mormântul,
Degeaba împrăștii tu vântul
Din coamă, piciorul tău scurmă
Degeaba pământul.

Mă chemi prin nechezuri păgâne
Și parcă zici: Vino, stăpâne!
Vezi, picură rănilor tale
Și neguri se nălță din vale,
E noapte, și ziua de mâine
Ne-ajunge pe cale!

Trei sulite făcutu-și-au strungă
Prin mine! Mă zbucium pe-o dungă
Și nu-mi mai simt brațul și brâul;
Tu-ți rupi cu picioarele frâul
Las, murgule, las să ne-ajungă
Pe-aicea pustiul.

De-acum tu... cât va cuprinde
Mantaua, deasupra-mi o întinde
Și-apoi cu picioarele-mi sapă
Mormântul pe margini de apă.
Și-n urmă cu dinții mă prinde
Și aruncă-mă în groapă.

Jelească-mă apele Cernii!

POEZII ONLINE

Să-mi bubuie crivățul iernii.
Ca-n taberi al căilor tropot;
Iar veșnicul apelor șopot
Să-mi pară ca-n ceasul vecernii.
O rugă de clopot.

Și, poate, sosi-va o vreme
Când munții vor fierbe, vor geme
Cu hohote mamele-n praguri,
Vor trece bărbații-n șiraguri
Când bucium suna-va să cheme
Pe tineri sub steaguri.

Iar tu, de-i trăi, frățioare,
Să-mi vezi luptătorii-n picioare,
Atunci când sosit va fi ceasul,
Abate-ți pe-aice tu pasul:
Nechează-mi, și atunci eu din groapă
Cunoaște îți-voi glasul!

Și-armat voi ieși eu afară,
Și veseli vom trece noi iară
Prin sulite și foc înainte,
Să ție protivnicii minte
Că-s vii, când e vorba de țară,
Și morții-n morminte!

El zice, și mâna și-o strânge
Pe pieptul cel umed de sânge
Iar calul stă singur de pază
Lui Gelu, și trist el așează
La pieptul stăpânului capul
Și astfel veghează.

Și-auzi! Ca un vânt ce clătește
Pădurea, când ploaia sosește,
Așa din adâncuri de zare
Un vuiet prin noapte răsare.
Iar vuietul vine, și crește,
Mai iute, mai tare.

Și iată-i, din umbrele văii
Cu scuturi ies repezi flăcăii,
Ca morții ce-și lasă mormântul;
Ies roibii cu umblet ca vântul,
Răsar de pretutindeni, de pare
Că-i varsă pământul.

Arcașii lui Arpad! În goană
Ei fug dup-oștirea dușmană.
Și, uzi de-alergare, se-ncură
Fugarii prin negura sură,
Cu frâul pe coamă, și-arcașii
Cu spăzile-n gură.

Năvalnic s-apropie pașii,
Și-n goana lor cântă arcașii,
Și-așa de sălbatic li-e cântul
Din piele de urs au vestmântul,
Și-n bărbile lor încâlcite
Se-mpiedică vântul.

Iar Gelu, auzindu-i prin zare,
De spaimă și groază tresare
El moare! Și cântă păgânii!
N-au Domn și n-au țară români,
Și-adușii de vânturi în țară
Sunt astăzi stăpânii!

Și-n mâinile cui e scăparea?
Nu-i piept să le-nchidă cărarea?
Nu-i braț de voinic, să-i abată?
Și nu e pe lume-o săgeată
Ca-n inima gloatei lui Arpad
Adânc să străbată?

Și Gelu le judecă toate:
Se naltă proptindu-se în coate
Și-a calului glezn-o cuprinde,
Cu grabă el arcul și-l prinde,
Și-nvârte săgeata și-o scoate
Din rană, și-o întinde:

Și vâjâie slaba săgeată
Cu gemetul morții deodată
Arcașii trec repezi în cale,
Și-i vuiet și-i chiot prin vale:
Ce cânt de-ngropare lui Gelu
Și-oștirilor sale!

Iar vuietu-n neguri pătrunde
Și-n inima nopții s-ascunde
Depart, și-n valuri de valuri
Ecoul izbindu-se în dealuri
De zece ori jalnic răspunde
Pustiilor maluri.

POEZII ONLINE

De zece ori, iarăși de zece,
Și scade, și pierde, și trece,
De data din urmă răsună
Tăcerea-mprăștiată s-adună
Și-n neguri alunecă rece
O bolnavă lună.

Iar calul, vedenie mută,
Cu coama de vânturi bătută,
Stă-n noaptea cu neguri de pază
Lui Gelu; și trist el așează
Pe pieptul stăpânului capul
Și astfel veghează.

Iar apa la maluri se frânge
Și cade pe spate și plânge:
Cu fierul potcoavei tu-mi sapă
Mormântul pe margini de apă,
Și-n urmă cu dinții mă prinde
Și aruncă-mă în groapă!